

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: E. G., státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
se sídlem Praha 1, Panská 865/6

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2022, č. j. MV-33868-7/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 8. 2021, č. j. OAM-7909-14/ZM-2021. Uvedeným rozhodnutím byla podle § 45 odst. 1 věty třetí zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zaměstnanecké karty, neboť žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno.

II. Obsah žaloby

2. V úvodu podané žaloby žalobce upozornil na překlep uvedený ve výrokové části napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že by měl být hlášen k pobytu na adrese X. Žalobce na této adrese nikdy nebydlel, naopak i z potvrzení o podání žádosti ze dne 16. 5. 2017 vyplývá, že již po dobu několika let žije konstantně na adrese X.
3. Žalobce namítal, že v jeho případě jsou naplněny liberační důvody podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ospravedlňující případné neplnění účelu pobytu. Uvedl, že skutečnost, že návrh na rozvod sám podal, nezavdává důvod pro konstatování, že rozvod manželství sám způsobil, resp. že je to on, kdo může za hodnocení neplnění účelu pobytu na území. Žalovaný není oprávněn hodnotit důvody rozpadu manželství. To, že to byl sám žalobce, kdo návrh na rozvod podal, nelze srovnávat s tím, že způsobil rozpad manželství, a tedy že způsobil situaci, která je hodnocena jako „neplnění účelu pobytu“ na území ČR. Takovéto hodnocení není dle žalobce přezkoumatelné a je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
4. Žalobce se snažil vysvětlit, že do dne podání žaloby nebyl žádným způsobem informován o ukončení tohoto procesu a ani o jeho výsledku. Rozvodového řízení se neúčastnil a tento proces měl proběhnout v jeho nepřítomnosti. Žalobce tak doposud nemá ve své dispozici rozsudek o rozvodu, když tímto dokumentem měla disponovat jeho manželka, která změnu svého rodinného stavu nahlásila. Žalobce byl toho názoru, že rozhodnutí o rozvodu nemůže mít právní účinky pro řízení o jeho žádosti o udělení zaměstnanecké karty, neboť nemohl splnit svou oznamovací povinnost a informaci o tom, že by měl být rozveden, má pouze zprostředkovaně od své manželky, se kterou nemá dobré vztahy.
5. Žalobce upozornil, že jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty splňuje všechny náležitosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. Tvrdil, že je poměrně vážně omezen co do možnosti hájit svá práva a oprávněné zájmy, protože správní orgány bez dalších informací vychází pouze z oznámení manželky, kdy tato doložila správnímu orgánu I. stupně rozsudek, který ale žalobce sám nemá k dispozici. Neplnění účelu pobytu je v obecném smyslu důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, respektive nepovolení změny nově požadovaného pobytu. Zároveň však tomu nebývá automaticky – naopak správní orgán musí zkoumat, zda k naplnění účelu skutečně došlo bez vážných důvodů. Jestliže však žalobce neobdržel doposud formální rozsudek, nemůže být „sankcionován“ správními orgány za to, že účel pobytu neplnil, když o rozvodu nebyl zpraven.
6. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho života a života jeho rodiny. Není v nejlepším zájmu žalobce, aby musel území ČR opustit, když nemá jak. Naopak v zájmu žalobce je, aby zde mohl nadále zůstat. V této souvislosti žalobce odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který definuje závazek na respektování rodinného a soukromého života a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný má informace o tom, že žalobce je občanem Ruské federace, jeho syn je občanem Ukrajiny. Hodnocení žalovaného v tom smyslu, že žalobce může svůj život realizovat v jiné zemi – například v Srbsku – je zcela nepřezkoumatelné a v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Jde o prostou a ničím nepodloženou domněnku. S ohledem na věk syna toto navíc předpokládá, že i bývalá manželka žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

bude srozuměna se stykem syna s otcem v takovéto zemi, což však nemůže žalovaný v žádném případě předjímat. Proto žalobce opakovaně zdůrazňoval, že to je a byla pouze Česká republika, kde měli oba se synem reálnou možnost styku, kdy ukončením pobytu žalobce došlo i k zapovězení tohoto styku do budoucna.

7. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 3 tohoto zákona, pokud jde o hodnocení možnosti získání humanitárního víza. Žalobce je dobře finančně situovaný a není vystaven humanitární krizi. Tato úvaha je proto také nepřezkoumatelná a jedná se o pouhou domněnku.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, neboť námitky žalobce se shodují s odvolacími námitkami, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Žalovaný zdůraznil, že žalobce není sankcionován za to, že nedoložil rozsudek o svém rozvodu, ale za to, že neplnil účel povoleného pobytu. Dle žalovaného je tak vcelku lhostejné, zda žalobce měl nebo neměl informaci o skončení rozvodového. Podstatné je, manželství žalobce s dnes již jeho bývalou manželkou bylo zcela formální a disfunkční, přičemž rozvod manželství tuto skutečnost pouze završil.
10. Ohledně námitky nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí setrval žalovaný na tom, že to byl právě žalobce, kdo měl námitku možné nepřiměřenosti podpořit důkazy. Komise se s námitkou přiměřenosti zabývala a vypořádala tuto námitku v intencích informací, které měla k dispozici. Byť žalobce neustále zdůrazňuje, že je otcem nezletilého dítěte, tak v žádném se svým podání neprokázal, do jaké míry se podílí na výchově svého syna a jak často ho vídá. Komise je proto toho názoru, že žalobce může v zemi původu požádat o vydání humanitárního víza, pokud skutečně prokáže zájem a potřebu na setkávání se svým nezletilým synem, případně může kontakt se svým synem dočasně realizovat skrze země, které vůči Ruské federaci neuplatňují sankce. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020-49.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud na základě žádosti žalobce nařídil ústní jednání na 7. 11. 2022. V den konání jednání se z jednání omluvil právní zástupce žalobce s tím, že souhlasí s rozhodnutím věci bez své účasti. Žalovaný se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavil. K nařízenému jednání se pak nedostavila ani veřejnost. Za uvedeného stavu věci soud v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. rozhodl ve věci a podle § 49 odst. 12 s. ř. s. rozsudek vyhlásil vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu.
13. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.

14. Soud neshledal žalobu důvodnou.
15. Výtky žalobce, podle které je ve výrokové části napadeného rozhodnutí překlep, neboť žalobce nikdy nebyl hlášen na adresu X, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. Výroková část napadeného rozhodnutí a rovněž ani jiné části napadeného rozhodnutí na žalobcem uváděnou adresu nikterak neodkazují. Naopak napadené rozhodnutí a rovněž i prvostupňové rozhodnutí důsledně uvádějí jako adresu hlášeného pobytu žalobce X. Tuto adresu pak žalobce v žádosti o vydání zaměstnanecké karty označil jako adresu svého pobytu na území ČR a tato adresa je v příslušném systému uvedena jako adresa hlášeného pobytu žalobce. Tvzení žalobce tak napadené rozhodnutí neskýtá žádnou oporu.
16. Rovněž jako irelevantní soud posoudil tvrzení, že žalobce rozvod manželství nezpůsobil a že do dne podání žaloby nebyl žádným způsobem informován o rozvodu manželství a nemohl tak tuto skutečnost sdělit správnímu orgánu. Uvedená tvrzení se mýlí s důvody vydání napadeného rozhodnutí. Tyto důvody tak nemohou vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nebyla-li totiž tvrzení žalobce důvodem vydání napadeného rozhodnutí, nemohou tato tvrzení napadené rozhodnutí rovněž ani zvrátit. Soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že důvodem vydání tohoto rozhodnutí a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce minimálně ode dne 20. 9. 2018, kdy byl vydán rozsudek Frankivského okresního soudu ve Lvově č. j. 465/5096/18 o rozvodu manželství mezi žalobcem a A. H., do dne 20. 7. 2020, kdy žalobce podal žádost o změnu účelu pobytu, neplnil účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen, tj. společné soužití rodiny, a to nikoliv po přechodnou dobu. Uvedený závěr pak správní orgány založily na odůvodnění rozsudku o rozvodu manželství, konkrétně na zjištění, že návrh na rozvod podal žalobce, přičemž podaný návrh žalobce odůvodnil tím, že od července 2018 se vztahy mezi ním a jeho manželkou náhle pokazily, docházelo k častým hádkám, společně ne hospodář, přerušili manželské vztahy a žalobce neměl v úmyslu docílit usmíření, neboť dle sdělení žalobce má sňatek pouze formální povahu. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány založily svá rozhodnutí na zjištění, že žalobce nerealizoval společné soužití s manželkou, a tedy neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen. Naopak otázka, kdo z manželů způsobil rozpad manželství, a rovněž i skutečnost, že žalobci nebyl doručen rozsudek o rozvodu, a tedy že tuto skutečnost nemohl oznámit prvostupňovému správnímu orgánu, nebyly důvodem vydání napadeného rozhodnutí. Za uvedeného stavu věci nejsou shora uvedená tvrzení žalobce relevantní. Pro úplnost pak soud podotýká, že závěr správních orgánů, podle kterého žalobce neplnil účel pobytu, žalobce v podané žalobě a rovněž ani v průběhu správního řízení nečinil sporným. Soud tak nemá žádný důvod se uvedeným závěrem správních orgánů blíže zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

17. K tvrzení žalobce, že jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty je jinak v pořádku, soud poukazuje na § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení správním orgánům neumožňuje vyhovět žádosti žalobce v případě, kdy nebyl plněn účel předchozího pobytu, a to bez ohledu na to, zda byla podaná žádost bezvadná, či nikoliv. Za situace, kdy zákon o pobytu cizinců neumožňuje žádosti žalobce vyhovět, v případě, kdy ze strany žalobce nebyl plněn účel předchozího pobytu, je tvrzení žalobce o bezvadnosti podání jeho žádosti rovněž irelevantní.
18. Důvodnou neshledal soud námitku, podle které napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. K uvedené námitce soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný žalobci výslovně sdělil důvody, pro které dospěl k závěru o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Bylo tomu tak zejména proto, že žalobce v souvislosti s tvrzením o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zůstal zcela pasivní, když nijak nespecifikoval, jakým způsobem má upravený styk se synem, jak často ho potkává a zda se vůbec nějakým způsobem podílí na jeho výchově. Správním orgánům tak nebylo zřejmé, zda se žalobce se synem vůbec vídá či ho alespoň finančně podporuje.
19. Protože ani v podané žalobě žalobce neuvedl žádné bližší údaje, ze kterých by soud mohl usoudit na existenci alespoň nějakých vazeb mezi žalobcem a jeho nezletilým synem, soud neshledal žádný důvod odchýlit se od závěru o přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce totiž ani soudu nesdělil žádné bližší údaje o vazbě, kterou má se svým synem, tj. např. jak často se vídají, jakým způsobem spolu tráví čas, kolik žalobce přispívá na jeho výchovu a výživu, a to s výjimkou skutečnosti, že s ním nežije ve společné domácnosti. Bylo však výlučně na žalobci, aby své soukromé a rodinné vazby ozřejmil, a tedy sdělil, na základě jakých konkrétních skutečností dovozuje nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. Pouze žalobci (a nikoliv správnímu orgánu) jsou tyto skutečnosti známy. Neučinil-li tak, nelze než žalovanému přisvědčit v závěru o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
20. Bez ohledu na výše uvedené považuje soud za nezbytné uvést, že odkaz žalovaného na možnost realizovat styk žalobce a jeho nezletilého syna na území Srbska či Turecka považuje za zcela nemístný. Syn žalobce je nezletilý, a tedy možnost jeho samostatného vycestování je velmi omezená. Zejména však žalovaný není oprávněn nikterak se zabývat otázkou, zda je možné uskutečňovat styk žalobce a jeho nezletilého syna ve třetích zemích, a predikovat, že do těchto zemí mohou obě strany vycestovat. Protože uvedené tvrzení žalovaného nebylo samotným důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud v uvedeném konstatování neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
21. Konečně soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí shledával v tvrzení žalovaného, že může získat humanitární vízum. Žalobce naproti tomu měl za to, že s ohledem na to, že je dobře finančně situovaný a není vystaven humanitární krizi, nemůže toto vízum získat. K uvedenému tvrzení soud s ohledem na obecnost námítky žalobce a skutečnosti, že soudu není zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce ke svému tvrzení dospěl, obecně poukazuje na kontext, v jakém žalovaný poukázal na vízum za humanitárním účelem. Žalovaný konkrétně uvedl, že *„Vláda České republiky s ohledem na již několikrát zmíněný ozbrojený konflikt mezi Ruskou federací a Ukrajinou rozhodla o zastavení udělování víz a*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

dlouhodobých trvalých pobytů státním příslušníkům Ruské federace, avšak s výjimkou humanitárních důvodů. Není tedy vyloučeno, aby účastník řízení obdržel tento typ víza, pokud prokáže nezbytnost a humanitární charakter návštěv svého syna“. V kontextu, v jakém bylo poukázáno na vízum za humanitárním účelem, soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaný totiž žalobci sdělil, že nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí neshledal ani ve skutečnosti, že žalobce může to ČR v současné době přicestovat pouze na základě humanitárního víza. K tomu soud dále sděluje, že při udělování humanitárního (stejně jako jakéhokoli jiného) víza žalobcem tvrzená skutečnost (dobrá finanční situace žalobce) nemá význam.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. listopadu 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.